Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 81.199 van 23 juni 1999

A. 59.892/VI-12.050

In zake : **ROMANO** Salvatore,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Luc FLAGOTHIER,
advocaat,
boulevard Piercot 4/014
4000 Luik,

tegen :

de stad Luik,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent NEUPREZ en
Mr. Dominique WAGNER, advocaten,
quai de Rome 2
4000 Luik.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 15 september 1994 ingediende verzoekschrift waarbij Salvatore ROMANO, hoofdinspecteur van politie, de nietigverklaring vordert van de beslissing van 18 juli 1994 waarbij de burgemeester van de stad Luik hem bij wijze van tuchtstraf twee dagen met inhouding van wedde schorst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer LOMBAERT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 2 december 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 april 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 juni 1999;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. JACKERS, loco Mr. FLAGOTHIER, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. RASE, loco Mr. NEUPREZ en Mr. WAGNER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat artikel 194 van de nieuwe gemeentewet bij de wet van 15 juli 1992 is aangevuld met een derde lid krachtens hetwelk de inspecteurs en de hoofdinspecteurs van politie die op zijn minst vijf jaar dienstanciënniteit hebben en die voldoen aan de opleidingsvoorwaarden vastgesteld door de Koning, worden bekleed met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings en als zodanig, onder het gezag van de commissarissen en adjunct-commissarissen van politie, de

ambtsbevoegdheden uitoefenen die dezen aan hen hebben overgedragen; dat de betrokken opleidingsvoorwaarden vastgesteld zijn bij het koninklijk besluit van 21 april 1993 en dat artikel 1, 2°, van dat besluit bepaalt dat het hebben van het brevet van kandidaat-commissaris of adjunct-commissaris van politie één van de voorwaarden is die een inspecteur of hoofdinspecteur van politie de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie kan verlenen;

Overwegende dat verzoeker sinds 1988 vastbenoemd hoofdinspecteur van politie is en sinds 1987 het brevet van politiecommissaris heeft; dat hij naar aanleiding van de inwerkingtreding van de voornoemde wets- en verordeningsbepalingen via een dienstorder van 29 november 1993 verzocht is op 3 december 1993 samen met zijn betrokken collega's de eed af te leggen bij de burgemeester; dat zijn raadsman op 1 december 1993 de procureur-generaal van Luik heeft gevraagd of hij kon weigeren die eed af te leggen; dat de procureur-generaal hem op 2 december 1993 geantwoord heeft dat "hij inlichtingen heeft ingewonnen bij de juridische diensten van de Algemene Rijkspolitie en dat daaruit blijkt dat (verzoeker) de eed moet afleggen en dat tuchtsancties kunnen worden genomen als hij dat niet doet"; dat verzoeker zich op 3 december 1993 op het stadhuis heeft aangemeld, maar geweigerd heeft de eed af te leggen; dat adjunct-commissaris van politie RULMONT verzoeker op 18 februari 1994 gehoord heeft; dat verzoeker uitgelegd heeft dat hij geen taken van gerechtelijke politie wil vervullen, dat hij niet verplicht is de eed af te leggen en dat hij zijn plicht niet verzuimt door te weigeren de eed af te leggen; dat hem aan het einde van zijn verhoor is meegedeeld dat een tuchtdossier over hem zou worden opgemaakt; dat de hoofdcommissaris inderdaad ongedateerde tuchtverslagen over hem heeft opgemaakt waarin hij de voornoemde juridische en feitelijke

gegevens uiteenzet en voorstelt hem twee dagen met inhouding van wedde te schorsen; dat de burgemeester bij een brief van 10 mei 1994 die op 11 mei ingekomen is, verzoeker heeft meegedeeld wat hem ten laste wordt gelegd en hem verzocht heeft op 1 juni 1994 voor hem te verschijnen zodat hij kan worden gehoord; dat die brief de wettelijk vereiste vermeldingen bevat; dat de burgemeester verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, op 1 juni heeft gehoord; dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij zich niet bekwaam acht de taken van officier van gerechtelijke politie uit te oefenen, dat hij nogmaals onderstreept heeft dat hij de opleiding van commissaris vrijwillig heeft gevolgd zonder daarvoor kredieturen of een vergoeding te krijgen en dat hij aangevoerd heeft dat hij niet verplicht was de genoemde taken te aanvaarden en de eed af te leggen; dat de burgemeester op 18 juli 1994 de bestreden beslissing heeft genomen waarbij hij verzoeker twee dagen met inhouding van wedde schorst; dat die beslissing op 19 juli 1994 ter kennis is gebracht van verzoeker;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan de schending van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, doordat op 18 juli 1994 geen vervolging meer tegen hem kon worden ingesteld, aangezien de tuchtoverheid, in casu de burgemeester, geen tucht-vervolging had ingesteld binnen een termijn van zes maanden die inging op 3 december 1993, de datum waarop verzoeker geweigerd heeft de eed af te leggen; dat hij aanvoert dat de handelingen, verhoren en verslagen van de leden van de politie slechts opsporingshandelingen zijn en van vroegere datum zijn dan de vervolgingen die de tuchtoverheid heeft ingesteld, aangezien die overheid die vervolging pas echt heeft ingesteld de dag dat verzoeker is gehoord;

Overwegende dat de burgemeester het feit waarom dit geschil draait, namelijk de weigering om de eed af te leggen, op 3 december 1993 zelf heeft vastgesteld; dat de burgemeester, die krachtens artikel 292, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet de bevoegde tuchtoverheid was om als tuchtstraf een schorsing voor een termijn van ten hoogste één maand op te leggen, verzoeker in een brief van 10 mei 1994 heeft meegedeeld welke feiten hem ten laste worden gelegd en verzocht heeft voor hem te verschijnen en aldus op die datum de tuchtvervolging heeft ingesteld; dat aldus minder dan zes maanden zijn verstreken tussen het ogenblik dat de ten laste gelegde feiten zijn vastgesteld en het ogenblik dat de tuchtoverheid vervolging heeft ingesteld; dat artikel 317 van de nieuwe gemeentewet bijgevolg niet geschonden is; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan de schending van de artikelen 301 en 302 van de nieuwe gemeentewet, doordat hij geen kans gekregen heeft zijn tuchtdossier in te kijken vanaf het ogenblik dat hij opgeroepen was om voor de burgemeester te verschijnen en doordat er tussen de dag dat hij dat dossier heeft kunnen inkijken en de dag dat hij is gehoord, bovendien minder dan twaalf werkdagen lagen; dat hij benadrukt dat 23 mei 1994, tweede pinksterdag, een feestdag was en, net als zaterdagen en zondagen, niet mocht meetellen voor de berekening van de wettelijk voorgeschreven termijn van twaalf werkdagen;

Overwegende dat verzoeker de voornoemde brief van 10 mei 1994 waarin hij wordt opgeroepen om op 1 juni voor de burgemeester te verschijnen, op 11 mei 1994 heeft ontvangen; dat tussen die twee data 21 dagen, waaronder 17 werkdagen, zijn verstreken, zodat de termijn van 12 werkdagen die volgens artikel 301 van de

nieuwe gemeentewet tussen de oproep en de datum van verschijnen moet liggen, in acht is genomen;

Overwegende dat het betrokken personeelslid krachtens artikel 302 van de nieuwe gemeentewet, vanaf de oproeping om voor de tuchtoverheid te verschijnen, het tuchtdossier kan inkijken en, als hij dit wenst, zijn verweermiddelen schriftelijk kan meedelen, zonder dat deze bepaling bijzondere voorwaarden of termijnen oplegt; dat de overheid volgens de parlementaire voorbereiding van de wet (Gedr. St., Kamer, zitting 1990-1991, nr. 1400/1, blz. 13) dat personeelslid evenwel de mogelijkheid moet geven om het dossier tussen de oproeping en het verhoor in te kijken, onder voorwaarden en binnen termijnen die het personeelslid de mogelijkheid bieden zijn verdediging behoorlijk voor te bereiden; dat in casu in de oproepingsbrief van 10 mei 1994 stond dat het tuchtdossier ter beschikking lag van verzoeker en zijn raadsman "vanaf 16 mei 1994 (...) van maandag tot donderdag van 9 tot 12 uur en van 14 tot 16 uur (en) 's vrijdags van 9 tot 12 uur"; dat verzoeker aldus voldoende tijd heeft gekregen om zijn dossier in te kijken en zijn verdediging voor te bereiden; dat zijn raadsman dat recht trouwens tweemaal heeft uitgeoefend;

Overwegende dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van artikel 300 van de nieuwe gemeentewet, doordat het dossier dat hij heeft kunnen inkijken geen juridische gegevens bevatte krachtens welke hij verplicht was de eed af te leggen, terwijl de overheid het in rechte vervolgde personeelslid de mogelijkheid moet geven zich te verdedigen, niet alleen in verband met de juistheid van de ten laste gelegde feiten, maar ook in verband met het strafrechtelijke karakter ervan, aangezien in casu de loutere verwijzing

naar het genoemde artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet hem niet in staat heeft gesteld zijn verdediging omtrent het strafbare karakter van zijn gedrag voor te bereiden;

Overwegende dat het tuchtdossier volgens de in het middel genoemde bepaling "alle stukken betreffende de feiten" moet bevatten; dat die bepaling ervoor moet zorgen dat het personeelslid volledig en precies kan weten op welke gegevens de overheid zich baseert; dat, wanneer de aangevoerde klacht betrekking heeft op de schending van een wettelijke verplichting, de overheid alleen de bepaling(en) waarbij deze verplichting wordt opgelegd hoeft te vermelden, aangezien iedereen geacht wordt de wet te kennen; dat ze inzonderheid niet verplicht is de analyse en de interpretatie van de teksten uiteen te zetten of bij het dossier te voegen; dat het voldoende is dat uit het dossier duidelijk blijkt waarom de overheid van oordeel is dat de wet is geschonden;

Overwegende dat verzoeker in casu kennis had genomen van het genoemde dienstorder van 29 november 1993, de eveneens genoemde brief van 1 december 1993 van de procureur-generaal, alsook van het proces-verbaal van verhoor, de verslagen van de politieoverheden en de tekst van artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet, die bij het laatste van die verslagen was gevoegd; dat uit die laatste stukken, die bij het tuchtdossier gevoegd waren, duidelijk blijkt welke wetsbepaling werd aangevoerd en hoe die werd uitgelegd; dat verzoeker dus niet redelijkerwijze kan aanvoeren dat hij niet wist welke feiten hem ten laste werden gelegd en dat hij zich niet behoorlijk heeft kunnen verdedigen; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een vierde middel wordt ontleend aan de schending van artikel 282 van de nieuwe gemeentewet, doordat de verwerende partij een weigering om de eed af te leggen ten onrechte als een fout heeft aangerekend, terwijl de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie weliswaar van rechtswege bij de wet werd verleend, doch niets de betrokkenen ertoe kon verplichten de werkelijke uitoefening van die taken te aanvaarden en de daarvoor vereiste eed af te leggen; dat verzoeker aanvoert dat artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet in werkelijkheid zo moet worden uitgelegd dat indien een personeelslid de functie echt wenst uit te oefenen, hij zulks alleen kan als hij de eed heeft afgelegd, zonder dat hij daartoe verplicht is, zodat de weigering om de eed af te leggen een ontbindende voorwaarde is, en dat de situatie van betrokkene moet worden vergeleken met die van een rijksambtenaar of een gemeentesecretaris, die geacht wordt de functie waarin hij is benoemd neer te leggen als hij de eed niet wil afleggen; dat verzoeker in zijn laatste memorie voorts aanvoert dat degenen die de opleidingscursus volgen, nu een schriftelijke verbintenis moeten ondertekenen waarin staat dat ze de graad zullen aanvaarden en de eed zullen afleggen, zodat daaruit moet worden afgeleid dat personeelsleden die, net als hij, geen soortgelijke schriftelijke verbintenis hebben getekend, de uitoefening van taken van gerechtelijke politie kunnen weigeren;

Overwegende dat uit artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet duidelijk blijkt dat de dienstdoende inspecteurs en hoofdinspecteurs van politie "worden bekleed met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie (...) en als zodanig (...) de ambtsbevoegdheden uitoefenen die (de commissarissen en adjunct-commissarissen van politie) aan hen hebben overgedragen", op voorwaarde dat ze op zijn minst vijf

jaar dienstanciënniteit hebben en voldoen aan de door de Koning gestelde functievoorwaarden, wat in casu krachtens artikel 1, 2°, van het koninklijk besluit van 21 april 1993 het geval is voor de houders van het brevet van kandidaat-commissaris of adjunct-commissaris van politie; dat dit voorschrift blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 juli 1992, waarbij dat voorschrift in de nieuwe gemeentewet is gevoegd (Gedr. St., Senaat, gewone zitting 1991-1992, nr. 313/2, verslag, bedoeld is om de formatie van de officieren van gerechtelijke politie uit te breiden en de korpschefs te ontlasten van minder belangrijke taken die hen verhinderen zich aan hun taken van beheer en leiding geven te wijden, en de Minister gepreciseerd heeft dat de inspecteur die voldoet aan de vereisten om de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie te krijgen, die hoedanigheid niet kan weigeren, wat overigens voortvloeit uit de woorden "worden bekleed met"; dat verzoeker, die aldus ambtshalve en bij de wet de genoemde hoedanigheid had gekregen, volgens de eigenlijke bewoordingen van het genoemde artikel 194, derde lid, de taken van gerechtelijke politie die zijn hiërarchische meerderen hem hadden overgedragen, moest uitoefenen; dat hij het uitoefenen van die taken dus niet kon weigeren, zelfs als die weigering voortvloeide uit een weigering om de voorgeschreven eed af te leggen; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan de schending van artikel 127, thans 192, van de Grondwet, doordat hij een eed moest afleggen, terwijl geen enkele wet bepaalt dat de leden van de gemeentepolitie bedoeld in het genoemde artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet de eed moeten afleggen, en volgens de genoemde grondwetsbepaling "geen eed kan worden opgelegd dan krachtens de wet"; dat hij benadrukt dat artikel 221, eerste lid, van de nieuwe

gemeentewet, krachtens hetwelk de personeelsleden van de gemeentepolitie de eed afleggen in handen van de burgemeester, alleen geldt voor de inspecteurs en hoofdinspecteurs van politie die deze eed willen afleggen en zich er aldus toe verbinden de taken van officier van gerechtelijke politie werkelijk te vervullen, doch niet geldt voor degenen die zich niet daartoe verbonden hebben en die niet uitdrukkelijk beloofd hebben die taken uit te oefenen; dat hij in zijn laatste memorie aanvoert dat hij belang heeft bij het middel en dat dit middel - waarvan de auditeur-rapporteur in zijn verslag ambtshalve de niet-ontvankelijkheid opwerpt op de grond dat verzoeker volgens hem, als geen eed was vereist, onmiddellijk en zonder de eed af te leggen taken van gerechtelijke politie zou moeten vervullen - ontvankelijk is, omdat hij kon weigeren taken van gerechtelijke politie te vervullen en dus niet verplicht was daartoe de eed af te leggen;

Overwegende dat, zonder dat de ontvankelijk-heid van het middel hoeft te worden onderzocht, alleen hoeft te worden opgemerkt dat krachtens artikel 2 van het decreet van 20 juli 1831 betreffende de eedaflegging bij de aanvang der grondwettelijke vertegenwoordigende monarchie alle ambtenaren van de gerechtelijke en de administratieve orde en in het algemeen alle burgers belast met enig openbaar ambt of openbare dienst, de eed moeten afleggen alvorens in dienst te treden en dat volgens artikel 221, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet de personeelsleden van de plaatselijke politie dezelfde eed afleggen in handen van de burgemeester; dat verzoeker, die bij het genoemde artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet van rechtswege de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie krijgt en aanspraak mag maken op de bijzondere prerogatieven die aan die hoedanigheid en

aan de uitoefening van de daarmee samenhangende taken verbonden zijn, bijgevolg wettelijk verplicht was de eed af te leggen; dat het middel deugdelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker voorts het zesde middel ontleent aan de schending van artikel 7, thans artikel 12, van de Grondwet, en het zevende middel ontleent aan de schending van de artikelen 6 en 6bis, thans de artikelen 10 en 11, van de Grondwet; dat hij aanvoert :
- enerzijds dat hij krachtens het genoemde artikel 12 niet verplicht was in overheidsdienst te treden, met alle verplichtingen die zulks inhoudt, en dat hij dus niet bij de wet verplicht kon worden de door hem geweigerde taken uit te oefenen en dat de wet, door hem daartoe te dwingen, de grondwetsbepaling heeft geschonden;
- anderzijds dat hij ten opzichte van andere personeelsleden gediscrimineerd wordt, daar hij vrijwillig, onbezoldigd en buiten zijn diensturen een opleiding heeft gevolgd en taken opgelegd krijgt die hij niet wil, terwijl de opleiding die tijdens de diensturen wordt gegeven, thans alleen kan worden gevolgd door degenen die zich ertoe verbonden hebben de taken uit te oefenen, de graad te aanvaarden en de eed af te leggen, zodat bij de wet aldus een ongerechtvaardigde en dus willekeurige discriminatie is ingesteld;
dat hij de Raad van State in zijn laatste memorie verzoekt, mocht zijn grondwettigheidsbezwaar in twijfel worden getrokken, aan het Arbitragehof twee vragen te stellen over de verenigbaarheid van artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet, met de genoemde artikelen 10, 11 en 12 van de Grondwet;

Overwegende, wat het zesde middel betreft, dat artikel 12 van de Grondwet de individuele vrijheid waarborgt; dat die vrijheid weliswaar eraan in de weg

staat dat de overheid wie dan ook alle met de overheidsdienst gepaard gaande beperkingen of verplichtingen zou kunnen opleggen, behalve in de gevallen die bij de wet of bij krachtens de wet uitgevaardigde verordeningen worden voorgeschreven, zoals in het geval van opeising, maar dat de voornoemde grondswetsbepaling de wet of de bevoegde overheidsinstantie niet verbiedt de hoedanigheden en de taken van de vrijwillig in dienst getreden personeelsleden te bepalen; dat de wetgever de agenten van de gemeentepolitie dus hoedanigheden en taken mag opdragen die verband houden met hun functie, ongeacht welke ongemakken en verplichtingen dat voor de betrokkenen meebrengt, wat de wetgever in casu heeft gedaan; dat het middel, waarin geen discriminatie in het licht van het door het genoemde artikel 12 gewaarborgde beginsel van de individuele vrijheid wordt aangevoerd, geen enkele vraag doet rijzen die verband houdt met één van de aangelegenheden waarover het Arbitragehof krachtens artikel 26, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof naar aanleiding van een prejudiciële vraag uitspraak kan doen; dat de eerste vraag van verzoeker dus niet aan het Arbitragehof hoeft te worden gesteld; dat het middel niet opgaat;

Overwegende, wat het zevende middel betreft, dat de redenering van verzoeker neerkomt op kritiek op de vermeende regel dat degenen die nu de opleiding voor commissaris of adjunct-commissaris van politie volgen, de taken van gerechtelijke politie moeten aanvaarden en de eed moeten afleggen; dat verzoeker evenwel niet vermeldt op grond van welke wets- of verordeningsbepaling(en) ze daartoe verplicht zijn; dat die regel onder andere niet wordt opgelegd bij het koninklijk besluit van 25 juni 1991 houdende de algemene bepalingen betreffende de opleiding van de officieren van de gemeentepolitie, de voorwaarden tot benoeming in de graden van officier van de gemeentepolitie en de

voorwaarden tot aanwerving en benoeming in de graad van aspirant-officier van de gemeentepolitie; dat de argumentatie van verzoeker dus steunt op een vermeende bestuurlijke praktijk die hij niet bewijst en die de verwerende partij betwist, en die erin zou bestaan dat men degenen die nu de opleiding volgen, een schriftelijke verbintenis laat ondertekenen waarin ze beloven de graad en de taken van officier van gerechtelijke politie te zullen aanvaarden; dat, gesteld dat zulk een praktijk bestaat, ze geenszins toelaat artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet als ongrondwettelijk te beschouwen, want als er al sprake zou zijn van ongelijkheid, dan zou die niet voortvloeien uit die bepaling, maar uit de genoemde praktijk die, gelet op de wets- en verordeningsvoorwaarden die moeten worden vervuld om die opleiding te kunnen volgen, overigens niet de mogelijkheid biedt om degenen die de verbintenis in kwestie weigeren te tekenen, niet tot die opleiding toe te laten; dat de bestreden beslissing, overeenkomstig het genoemde artikel 194, derde lid, van de nieuwe gemeentewet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dus ondanks de genoemde vermeende praktijk niet schendt; dat, aangezien de gelaakte mogelijke ongelijkheid niet voortvloeit uit de wet, de tweede prejudiciële vraag van verzoeker bijgevolg ook niet aan het Arbitragehof hoeft te worden voorgelegd, aangezien die vraag evenmin onder de aangelegenheden valt die in artikel 26, § 1, van de voornoemde bijzondere wet van 6 januari 1989 worden vermeld; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat een achtste en laatste middel wordt ontleend aan de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing gewettigd wordt door de overweging dat "de inspecteurs en hoofdinspecteurs die

de voorwaarden vervullen die in het koninklijk besluit van 23 april 1993 worden gesteld, volgens de wet van rechtswege officier van gerechtelijke politie - hulpofficier van de procureur des Konings worden en te dien einde de eed moeten afleggen", terwijl het bestuur volgens de voornoemde wetsbepalingen moet vermelden op welke gronden de beslissing is genomen, zodat de burger met kennis van zaken kan oordelen of het raadzaam is die beslissing via een beroep tot nietigverklaring aan te vechten; dat verzoeker betoogt dat de aangehaalde grond adequaat, noch toereikend is; dat hij voorts aanvoert dat de omstandigheid dat de procureur-generaal hem de rechtsgrond van de beslissing heeft meegedeeld, irrelevant is, aangezien de burgemeester zelf de zaak grondig had moeten onderzoeken, zonder zich te verschuilen achter de inlichtingen die de betrokkenen mogelijkerwijs hadden gekregen; dat hij de in casu gebruikte bewoordingen "volgens de wet" als stereotiep beschouwd en ervan uitgaat dat hij door die bewoordingen "uit de eigenlijke beslissing niet kon opmaken op welke grond de tuchtoverheid zijn weigering om de eed af te leggen als een tekortkoming in zijn beroepsplichten heeft beschouwd"; dat hij benadrukt dat de wetsbepaling die met de woorden "volgens de wet" werd bedoeld, zelfs niet gepreciseerd was;

Overwegende dat in de bestreden beslissing :
- wordt verwezen naar de tuchtdossiers die de hoofdcommissaris heeft opgemaakt;
- gewag wordt gemaakt van het feit dat de hoofdcommissaris betrokkene daarin ten laste legt, namelijk dat "de inspecteurs en hoofdinspecteurs die de voorwaarden vervullen die in het koninklijk besluit van 21 april 1993 worden gesteld, volgens de wet van rechtswege officier van gerechtelijke politie - hulpofficier van de procureur des Konings worden en te dien einde de eed moeten afleggen, dat betrokkene door

middel van de orders is opgeroepen om op 3 december 1993 die eed af te leggen in handen van de burgemeester, dat hij geweigerd heeft de eed af te leggen, dat die weigering volgens het advies van de Algemene Rijkspolitie en van het parket-generaal van Luik neerkomt op een tekortkoming in de beroepsplichten, dat betrokkene, die is gehoord, van mening is dat die wet niet op hem van toepassing is en dat hij niet in zijn beroepsplicht tekortgeschoten is, aangezien hij zoals voorgeschreven wel aanwezig was, maar alleen geweigerd heeft de eed af te leggen";
- wordt verwezen naar het proces-verbaal van verhoor van 1 juni 1994;
- wordt geoordeeld "dat de feiten die betrokkene ten laste worden gelegd, neerkomen op tekortkomingen in de beroepsplichten";

Overwegende dat zulk een motivering niet als inadequaat of ontoereikend kan worden beschouwd, aangezien verzoeker daarin op de hoogte wordt gebracht van de feiten, aangezien de weigering om de eed af te leggen vaststond en niet werd betwist en aangezien verzoeker uit de bestreden handeling, in het licht van het tuchtdossier en het proces-verbaal van verhoor dat daarin wordt vermeld en samengevat, stellig kon opmaken welke wetsbepaling daarin werd aangevoerd en op welke gronden hem die sanctie was opgelegd; dat het middel niet opgaat,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op drieëntwintig juni 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

P. HARMEL. **Ch.-L. CLOSSET.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**